

ΝΟΥΒΕΛΑ

Ο ΔΑΙΜΩΝ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

 The Weird Side Daily

ΣΤΑΥΡΟΣ ΘΑΝΟΣ

Ο Δαίμων του Τυπογραφείου

Συγγραφέας : Σταύρος Θάνος

Copyright@Σταύρος Θάνος

1η έκδοση: Απρίλιος 2020

© The Weird Side Daily

© Αυτοέκδοση

ISBN: 978-618-00-1932-2

Σταύρος Θάνος

Ο Δαίμων του Τυπογραφείου

ΝΟΥΒΕΛΑ

Η εικόνα του εξωφύλλου είναι από το rexells.com και
τη διέθεσε, δωρεάν προς χρήση, ο Alex Powell
(Instagram Page: alexxjpowell)

Ειδική Έκδοση για το
The Weird Side Daily

Πνευματική ιδιοκτησία:

*Το κείμενο διανέμεται δωρεάν και αποκλειστικά σε μορφή pdf στο
διαδίκτυο από τη σελίδα <https://weirdsides.com/> Απαγορεύεται
η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή (ολική/μερική/περιληπτική/
κατά παράφραση) του περιεχομένου του συγκεκριμένου έργου
με οποιονδήποτε τρόπο χωρίς τη προηγούμενη γραπτή άδεια του
εκδότη (N. 2121/1993)*

«Το εγώ είναι ένας άλλος.»
Αρθούρος Ρεμπώ, 1854-1891, Γάλλος ποιητής

Όταν ξεκίνησα να γράφω είχα το ίδιο όνειρο που έχει ο καθένας μας. Ήθελα κάποια μέρα να εκδοθεί ένα βιβλίο μου. Δεν πίστεψα ποτέ πως θα μπορούσα να γίνω διάσημος ή έστω συγγραφέας με πολλά μηδενικά στον προσωπικό του λογαριασμό, όμως πάντα ήθελα να συστηθώ σε μια παρέα και κάποιος να πει «Εϊ έχω διαβάσει το βιβλίο σου, πάρα πολύ καλό!».

Τώρα μετά από τόσα χρόνια έχω καταφέρει και το πρώτο και το δεύτερο. Ήρθαν έτσι τα πράγματα που είμαι και διάσημος και πλούσιος συγγραφέας. Όλοι σας έχετε διαβάσει κάποιο βιβλίο μου κι αν δεν έχετε διαβάσει, το έχετε ακούσει. Κάποια από τα βιβλία μου μεταφέρθηκαν και στον κινηματογράφο και σημείωσαν επιτυχία. Θα αναρωτιέστε – δικαίως – ποιος μπορεί να είμαι, όμως δεν θα σας πω το όνομά μου, ούτε καν το είδος στο οποίο γράφω, γιατί θα είναι πολύ εύκολο να με βρείτε!

Κρατώντας την ανωνυμία μου, θέλω να εξιστορήσω κάποια γεγονότα που τα έχω βάρος στη συνειδήσή μου. Μπορεί αν είναι δύσκολο να εξηγήσω τα πάντα, όπως θα ήθελα (ναι και οι συγγραφείς το παθαίνουν αυτό καμιά φορά!), όμως σας υπόσχομαι πως θα βάλω τα δυνατά μου.

Η ιστορία ξεκινάει πολύ πίσω, σχεδόν είκοσι χρόνια

πριν, όταν είχα ολοκληρώσει τη συγγραφή του πρώτου μου βιβλίου. Τα συναισθήματα που ένιωσα μόλις έγραψα την τελευταία λέξη και από κάτω με κεφαλαία γράμματα τη λέξη ΤΕΛΟΣ, είναι απεριγράπτα. Έκατσα μπροστά στο γραπτό μου αρκετή ώρα και έλεγα από μέσα μου πως τα κατάφερα. Μπορούσα πλέον να λέω πως έχω γράψει ένα βιβλίο.

Εκείνη την εποχή ντρεπόμουν να πω στον οποιοδήποτε πως έχω γράψει ένα βιβλίο, επομένως κανένας από τους φίλους ή τους συγγενείς μου δεν ήξερε αυτή την πλευρά του εαυτού μου. Επίσης δυσκολευόμουν πολύ να εμπιστευτώ την ανάγνωση του βιβλίου μου στον οποιοδήποτε. Δεν ήξερα αν ήθελα να μου πουν την γνώμη τους. Ένιωθα πως αν δεν τους άρεσε και μου το έλεγαν, θα απογοητευόμουν. Θα σταματούσα πριν καν αρχίσω με τη συγγραφή. Έτσι πήρα το αντίτυπο και το έβαλα μέσα σε ένα ντουλάπι στο κάτω μέρος του γραφείου μου. Απλά άνοιξα το ντουλάπι και το πέταξα μέσα. Είχα ένα μεγάλο ξύλινο γραφείο με συρτάρια και ντουλάπια δεξιά και αριστερά. Ήταν βαρύ έπιπλο και πρέπει να ήταν ακριβό. Δεν ήξερα γιατί μου το είχε αγοράσει ο πατέρας μου σε κάποιο παζάρι. Μου είχε πει όταν το έφερε πως τα τέτοιο γραφείο αντίκα και σε τέτοια κατάσταση, θα ήταν κρίμα να μην το πάρει και μάλιστα στην τιμή που κατάφερε να το κλείσει. Ήμουν νεαρός τότε και όταν μου το έφερε μου είπε «Για το πανεπιστήμιο μικρέ, καλορίζικο!» Φυσικά στο μυαλό μου υπήρχε ήδη η εικόνα η δική μου μπροστά στο γραφείο αυτό με μια λάμπα από πάνω και μια γραφομηχανή από κάτω. Φαινόταν τόσο ωραία εικόνα, οπότε φαντάζεστε πόσο έδεσε αυτό όλο στο μυαλό μου όταν τελείωσα εκείνο το πρώτο μυθιστόρημα.

Το έβαλα λοιπόν σε εκείνο το ντουλάπι και το άφησα εκεί πάνω από δύο μήνες.

Σε αυτούς τους δύο μήνες δεν ασχολήθηκα καθόλου μαζί του. Δεν άνοιξα καν το ντουλάπι. Ήταν λες και κρατούσα κάποιο μυστικό από τους δικούς μου ανθρώπους, όπως θα έκανε ένας έφηβος που κάπνιζε κρυφά και θα έκρυβε τα τσιγάρα για να μην τα βρουν οι γονείς του. Έτσι κι εγώ το άφησα εκεί να κάθεται.

Αφορμή για να το βγάλω από εκεί, μου έδωσε – δύο μήνες αργότερα – η κοπέλα που μου άρεσε τότε. Είχα τρελαθεί μαζί της. Ήμουν τόσο πολύ ερωτευμένος που θα έκανα τα πάντα για να την έχω. Μια μέρα σε μια κοινή μας έξοδο με μεγάλη παρέα, την άκουσα να λέει πως διάβαζε ένα βιβλίο και πόσο πολύ της αρέσει το διάβασμα. Ήταν η αφορμή που έψαχνα για να πιάσω κουβέντα μαζί της. Είπα πως κι εγώ αγαπάω το διάβασμα και γύρισε να μου μιλήσει. Η καρδιά μου κόντεψε να σπάσει. Με ρωτούσε για βιβλία και ήμουν αρκετά τυχερός ώστε κάποια από αυτά να τα έχω διαβάσει και έτσι να μπορώ να έχω άποψη. Φάνηκε να της αρέσει η συζήτηση και πάνω σε αυτό πήρα το θάρρος που δεν είχα πάρει ποτέ στη ζωή μου ως τότε και της το ξεφούρνισα. «Ξέρεις έχω γράψει και ένα βιβλίο». Άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και μου ζήτησε επιτακτικά να το διαβάσει. Φυσικά δεν μπορούσα να μην της το δώσω. Ανανεώσαμε το ραντεβού μας για την επόμενη μέρα – μόνοι μας αυτή τη φορά – και εκεί θα της το έδινα.

Το βράδυ όταν γύρισα σπίτι, άνοιξα για πρώτη φορά το συρτάρι. Έβγαλα έξω το γραπτό μου και το άφησα πάνω στο γραφείο. Δεν ξέρω αν το κάνετε ποτέ, μα η μυρωδιά των σελίδων που μόλις είχαν βγει από το ξύλινο ντουλάπι ήταν μεθυστική. Έχωσα τη μύτη μου στις σελίδες και βάλθηκα να τις μυρίζω σαν τοξικομανής. Μετά από λίγο συνειδητοποίησα πως θα έβλεπε για πρώτη φορά κάποιος το γραπτό μου. Με έπιασε πανικός. Όμως δεν μπορούσα να κάνω πίσω πια.

Την επόμενη μέρα βέβαια κάθε αμφιβολία μου διαλύθηκε, καθώς φιληθήκαμε για πρώτη φορά. Το χαρτί «είμαι συγγραφέας» είχε κάνει καλή δουλειά και το γραπτό μου παραδόθηκε άνευ όρων σε εκείνη την όμορφη κοπέλα.

Η σχέση μας δεν κράτησε πολύ, μα είχε τη δύναμη που χρειαζόταν για να αλλάξουν όλα στη ζωή μου. Μια μέρα, λίγο αφότου είχαμε κάνει έρωτα, γύρισε και μου είπε πως είχε τελειώσει το διάβασμα του βιβλίου μου.

«Και τι λες;» τη ρώτησα προσπαθώντας να κρύψω την αγωνία μου.

«Λέω πως είσαι ένα σπουδαίο ταλέντο και όχι επειδή είμαστε μαζί, μα επειδή είσαι πραγματικά! Το διάβασα απνευστί. Είχε ρυθμό, είχε αγωνία και μια γραφή που θυμίζει καλοδουλεμένο συγγραφέα και όχι κάποιον πρωτοεμφανιζόμενο».

Τα λόγια της μου έδωσαν θάρρος και έτσι έστειλα το γραπτό μου σε κάποιος εκδοτικούς οίκους. Θεωρώ σημαντικό σε αυτό το σημείο να τονίσω, πως από όταν το έβαλα στο ντουλάπι μέχρι και τη στιγμή που το έβγαλα φωτοτυπίες και το έστειλα στους εκδοτικούς οίκους, δεν το ξαναδιάβασα ούτε μια φορά.

Λίγο καιρό αργότερα ένας από τους μεγάλους εκδοτικούς οίκους μου τηλεφώνησε και μου είπε πως θέλουν να βρεθούμε από κοντά. Η χαρά μου δεν περιγραφόταν. Η σχέση μου είχε λήξει ήδη με εκείνη την κοπέλα και δεν ήξερα με ποιον να μοιραστώ τη χαρά μου. Δεν είπα τίποτα σε κανέναν. Ήθελα να είναι έκπληξη για όλους.

Μίλησα μαζί τους. Με ρώτησαν αν ετοιμάζω κάτι άλλο και τους είπα ψέματα πως ναι. Η αλήθεια ήταν πως δεν είχα σκεφτεί να γράψω αυτό το διάστημα. Είχα σκόρπιες ιδέες μα δεν είχα στρωθεί να γράψω ούτε μια λέξη. Αν το μότο των πετυχημένων συγγραφέων είναι η σκληρή δουλειά και το καθημερινό γράψιμο, εγώ δεν

είχα καμιά σχέση με τον χώρο!

Υπογράψαμε ένα συμβόλαιο για ένα αρκετά ικανοποιητικό ποσό. Μόλις πήγα σπίτι, δεν έδειξα το συμβόλαιο στους γονείς μου. Πήγα απευθείας στο γραφείο και έβαλα χαρτί στην γραφομηχανή. Έπρεπε να ξεκινήσω να γράφω.

Δεν είναι ότι δεν είχα ιδέες. Το αντίθετο. Μα ό,τι και να έγραφα μου φαινόταν μικρό και ασήμαντο. Κάπου είχα διαβάσει πως το να γράψεις ένα βιβλίο είναι πραγματικά εύκολο. Έχεις όλη εκείνη τη λαχτάρα που απαιτείται για να το κάνεις. Το δύσκολο είναι να γράψεις ένα δεύτερο βιβλίο. Μπροστά στη γραφομηχανή συνειδητοποίησα ότι ήταν αλήθεια.

Μέσα στις επόμενες ημέρες άρχισαν να κυκλοφορούν τα νέα για το βιβλίο μου. Είπα στους γονείς μου τι είχε συμβεί και μετά άρχισε να κυκλοφορεί το νέο παντού. Εντάξει ίσως υπερβάλλω λίγο όταν λέω πόσο μεγάλος χαμός είχε γίνει. Στην πραγματικότητα νομίζω πως μέσα μου είχε γιγαντωθεί το πράγμα. Και να με συγχωρείτε, αλλά νομίζω ήμουν απόλυτα δικαιολογημένος.

Το βιβλίο έφτασε στα χέρια μου δύο μέρες πριν την επίσημη κυκλοφορία του. Μόλις άνοιξα τον φάκελο και το έβγαλα έξω, ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος στον κόσμο. Χάιδεψα το ανάγλυφο εξώφυλλο με το όνομά μου και τον τίτλο. Γύρισα στη μέσα σελίδα που είχε τη φωτογραφία μου και το βιογραφικό μου και κοίταξα το οπισθόφυλλο για να διαβάσω όσα έλεγε. Έπειτα ξεφύλλισα τις σελίδες του και –να καλά μαντέψατε– τις μύρισα. Η μυρωδιά του καινούριου βιβλίου ήταν υπέροχη.

Σύντομα το βιβλίο έγινε μεγάλη επιτυχία. Ήρθαν οι πρώτες συνεντεύξεις σε περιοδικά και οι πρώτες εμφανίσεις στην τηλεόραση. Όλοι μιλούσαν για έναν συγγραφέα που ήρθε για να μείνει. Και στην ερώτηση αν

ετοιμάζω το επόμενο βιβλίο μου, η απάντηση ήταν πάντα ίδια. «Φυσικά».

Όταν γύριζα σπίτι πήγαινα απευθείας στο γραφείο μου. Έγραφα βασανιστικά αυτή τη δεύτερη ιστορία μου, αλλά το ένιωθα. Το βιβλίο μου ήταν χειρότερο από το πρώτο. Παρόλα αυτά είχα αποφασίσει να το γράψω. Είχα δεσμευτεί απέναντι σε όλους. Είχα βάλει απέναντί μου να βλέπω συνέχεια τη λέξη δουλειά με κεφαλαία γράμματα, για να θυμάμαι τι χρειάζεται για να γίνεις συγγραφέας.

Δεν θα σας πω λεπτομέρειες από την ιστορία, όπως είπαμε και από την αρχή, δεν θα μάθετε ποιος είμαι. Δεν χρειάζεται να μάθετε. Θα σας πω μόνο αυτό που ήδη γνωρίζετε. Τελείωσα και το δεύτερο βιβλίο. Με όλα τα στραβά του και τα ανάποδά του, είχα ένα δεύτερο βιβλίο. Θα ήθελα να νιώσω, όπως ένιωσα και στο πρώτος, όταν πληκτρολογούσα ΤΕΛΟΣ, όμως αυτή τη φορά κυριάρχησε το αίσθημα της ανακούφισης και μόνο. Ήμουν σίγουρος πως ο εκδοτικός οίκος θα με έκραζε για αυτή τη δεύτερη φτωχότερη ιστορία και σαν πλοκή, μα και συγγραφικά, όμως είχα μέσα μου την ελπίδα πως η δύναμη του πρώτου βιβλίου θα έφερνε εύκολες πωλήσεις στο δεύτερο. Έτσι κι αλλιώς είχα χρόνο να το δω κάποια στιγμή αργότερα. Άνοιξα το ντουλάπι που είχα ρίξει και το πρώτο μου βιβλίο και το άφησα εκεί μέσα. Για γούρι, είπα στον εαυτό.

Το επόμενο διάστημα ήταν γεμάτο από την προώθηση του βιβλίου. Μαζί με τις καλές κριτικές, ήρθαν κι άλλες συνεντεύξεις, φωτογραφήσεις, αλλά και κάποιες βραβεύσεις. Όλοι οι κοντινοί μου άνθρωποι ήταν ενθουσιασμένοι με αυτό συνέβαινε. Μέχρι και εκείνη η κοπέλα μου είχε στείλει ένα μήνυμα.

Τα κατάφερες. Ακολούθησε το όνειρο!

Λίγο καιρό αργότερα και ενώ ήμουν σε κάποιο τη-

λεοπτικό στούντιο χτύπησε το κινητό μου τηλέφωνο. Ήταν από τον εκδοτικό οίκο.

«Τι θα έλεγες να βλέπαμε και το δεύτερο βιβλίο σιγά σιγά;»

«Ναι, αν και θέλει διόρθωση και επιμέλεια», είπα, ενώ εννοούσα πως θέλει γράψιμο από την αρχή.

«Δεν πειράζει φέρτο και θα το αναλάβει η ομάδα μας».

Η ομάδα εκείνη είχε αναλάβει και το πρώτο μου βιβλίο. Πρέπει να είναι πραγματικά έμπειροι, καθώς στο πρώτο βιβλίο είμαι σίγουρος πως τα λάθη σε όλες τις σελίδες ήταν αμέτρητα. Φαντάστηκα πως έτσι γίνεται με όλους τους συγγραφείς. Παρουσιάζεις μια βασική ιδέα, ένα καλό γράψιμο, έναν ωραίο λόγο, ίσως λίγο πιασάρικο και έπειτα αναλαμβάνουν εκείνοι. Κάνουν το βιβλίο να μοιάζει γραμμένο από συγγραφέα που έχει φάει τα πληκτρολόγια και τα φύλλα χαρτί με το κουτάλι.

Πήγα πάλι στο ντουλάπι. Άνοιξα και έβγαλα το καινούριο σύγγραμμα. Το ξεφύλλισα. Από άποψη λέξεων και όγκου ήταν εντάξει. Τώρα έπρεπε να εξηγήσω σε όλους το γιατί τόσο καιρό παιδιάριζα και δεν ετοιμάσα, ως όφειλα, ένα βιβλίο αντάξιο του πρώτου. Είχα αρχίσει να σκέφτομαι ήδη τις δικαιολογίες, όταν παρέδίδα το πόνημα μου στην υποδοχή του εκδοτικού οίκου.

«Ανυπομονώ να δω τι θα πουν για αυτό!», είπε με χαμόγελο η νεαρή υπάλληλος.

«Κι εγώ!» Ανταπέδωσα το χαμόγελο και έτσι δεν κατάλαβε ότι στην πραγματικότητα ειρωνευόμουν. Όχι εκείνη, αλλά εμένα.

Όταν βγήκα από τον εκδοτικό οίκο τα είχα με τον εαυτό μου. Έπρεπε να συγκεντρωθώ και να γράψω κάτι πραγματικά καλό. Είχα και τον τρόπο, αλλά και τις ιδέες. Απλά τεμπέλιαζα. Κι αυτό πολλές φορές είναι χειρότερο από το να μην έχεις έμπνευση ή να είσαι μέτριος

στο γράψιμο. Έπρεπε να στρωθώ στη δουλειά. Άλλωστε είχα την ευκαιρία που όλοι αναζητούν. Να κάνουν την συγγραφή επάγγελμα και να ζουν από αυτό.

Το βράδυ θα ξεκινούσα το επόμενο βιβλίο, μα πρώτα έπρεπε να πάω σε μια παρουσίαση που γινόταν σε ένα από τα κεντρικά βιβλιοπωλεία της πόλης. Εκεί θα μιλούσα για το πρώτο μου βιβλίο και θα υπόγραφα αντίτυπα. Κι εκεί ξεκίνησαν οι πρώτες ενδείξεις πως κάτι δεν πάει καλά!

Ήταν μια πολύ ωραία παρουσίαση και το κοινό γενικά σε όμορφη διάθεση. Όταν βλέπεις μόνο χαμόγελα από κάτω, νιώθεις πολύ ωραία. Μία από τις κυρίες στο κοινό μου ζήτησε να της σχολιάσω ένα συγκεκριμένο απόσπασμα από το βιβλίο. Άρχισε να μου το διαβάζει και δεν είχα ιδέα για τι πράγμα μιλούσε. Φυσικά δεν το έδειξα. Την ρώτησα ευγενικά τι πίστευε εκείνη ότι ήθελα να πω. Ακόμα κι αν έλεγε πως εννοούσα πως ερπετά κυβερνούν τον πλανήτη μας, θα της έλεγα ναι! Δεν αναγνώριζα το απόσπασμα και δεν είχα ιδέα τι έκανε μέσα στο βιβλίο μου. Φάνηκε να ικανοποιείται όταν άκουσε πως σκεφτόμουν ακριβώς αυτό που μόλις είχε αναλύσει. Έκατσε με τέτοιο τρόπο στην καρέκλα της που ήταν σα να λέει Σας το είπα ότι τον έχω ψυχολογήσει σωστά.

Η παρουσίαση έκλεισε με την υπογραφή αντιτύπων και τις αναμνηστικές φωτογραφίες για όσους ήθελαν. Το μόνο που σκεφτόμουν από την ερώτηση της κυρίας και μετά ήταν να πάω σπίτι μου, να πάρω το βιβλίο μου και να δω τι έχει συμβεί. Σας έχω ήδη ομολογήσει πως ένιωσα όταν έπιασα στα χέρια μου το πρώτο αντίτυπο του βιβλίου μου, αλλά δεν σας έχω πει πως δεν διάβασα ποτέ ξανά το βιβλίο. Το θεωρούσα χάσιμο χρόνου. Το είχα διαβάσει τόσες πολλές φορές, όταν το έγραφα, που δεν μπορούσα να το κάνω πάλι. Στο κάτω κάτω εγώ το είχα γράψει, ήξερα τι συνέβαινε.

Έφτασα σπίτι, μπήκα στο δωμάτιο και έκατσα στο γραφείο μου. Η συγγραφή θα έπαιρνε πάλι παράταση, αλλά αυτή τη φορά είχα σοβαρή δικαιολογία. Πήρα ένα από τα αντίτυπα που είχα και το διάβασα. Ναι, ξενύχτισα, δεν σταμάτησα και μόλις ξημέρωσε είχα διαβάσει όλο το βιβλίο μου. Έμεινα για αρκετή ώρα αργότερα να κοιτάζω από το παράθυρο. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που διάβαζα. Το βιβλίο που είχα καταθέσει σε σχέση με αυτό που είχε εκδοθεί, ήταν πάνω από το μισό διαφορετικό! Ακόμα και στο τέλος που είχα βάλει όλη μου τη μαεστρία να καταπλήξω τον αναγνώστη, είχαν αλλάξει αρκετά πράγματα!

Αντικειμενικά ήταν αριστούργημα. Τότε κατάλαβα τον ντόρο που είχε δημιουργηθεί. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, όταν έβλεπα τις αντιδράσεις χαιρόμουν, μα πάντα στην άκρη του μυαλού μου αναρωτιόμουν αν ήταν όντως τόσο καλό το βιβλίο μου.

Δεν ήξερα πως είχαν δικαίωμα να αλλάξουν τόσο πολύ το βιβλίο μου εκεί στον εκδοτικό οίκο! Έχει τόσο δύναμη η συγγραφική ομάδα; Τι συμβαίνει;

Όσο και να ήθελα να μάθω, θα έπρεπε να περιμένω να πάει η ώρα δέκα το πρωί που άνοιγε ο εκδοτικός οίκος για να μάθω τι γίνεται. Μέχρι τότε όμως υπήρχαν δύο τρεις ώρες και ήμουν άπνους. Έτσι αποφάσισα πρώτα να κοιμηθώ.

Ο ύπνος ήταν βαθύς, μα όχι ήσυχος. Είδα ένα όνειρο, ή μάλλον έναν εφιάλτη. Ένας φάκελος είχε φτάσει σπίτι μου. Τον άνοιξα και είχε μέσα το αντίγραφο του βιβλίου μου που είχα στείλει για κατοχύρωση δικαιωμάτων. Μαζί με αυτό υπήρχε κι ένα άλλο χαρτί που έγραφε με κεφαλαία γράμματα ΨΕΥΤΗΣ. Εκείνη την ώρα χτύπησε η πόρτα. Υπήρχε αστυνομία και ένα εξαγριωμένο πλήθος που ένιωθε ότι τους είχα κοροϊδέψει. Με άρπαξαν και με έβγαλαν έξω από το σπίτι. Άλλοι με χτυπούσαν,

άλλοι με έφτυναν και οι υπόλοιποι με χλεύαζαν.

Αυτό ήταν η αρχή από μια σειρά παρόμοιων ονείρων που είδα μέχρι να ξημερώσει. Όταν είδα τον ήλιο να βγαίνει, ιδρωμένος και κατάκοπος από την προσπάθεια να κοιμηθώ, σηκώθηκα δίχως δεύτερη σκέψη. Έφτιαξα έναν καφέ και έκατσα να απολαύσω τον ήλιο να απλώνει τις ακτίνες του σε όλον τον κόσμο. Πάντοτε αυτή την ώρα ένιωθα τυχερός που δεν χρειαζόταν να σηκωθώ να ντυθώ και να βγω βιαστικά στον δρόμο για να πάω στη δουλειά μου. Το είχα κάνει για μεγάλο διάστημα νωρίτερα, μα πλέον δεν ήθελα να το κάνω ποτέ ξανά.

Είχα αρκετές ώρες ακόμα μέχρι τις δέκα, επομένως είπα να εκμεταλλευτώ το πρωινό γράφοντας. Συνήθως ήταν μια διαδικασία που έκανα αργά τη νύχτα. Το πρωί ένιωθα πιο ξεκούραστος, πιο φρέσκος σε όλη αυτή τη διαδικασία, μα υπήρχε ένα σοβαρό πρόβλημα. Δεν μπορούσα να ξυπνήσω με τίποτα! Έτσι έγραφα τα βράδια μέχρι να με πάρει ο ύπνος πάνω στο πληκτρολόγιο. Βέβαια σερνόμουν από το ξενύχτι εκείνο το πρωί, αλλά και πάλι ένιωθα πιο ξεκούραστος. Το φως του ήλιου σε κάνει δυνατό Κλαρκ!* σκέφτηκα και χαμογέλασα.

Όταν έφτασε η ώρα δέκα πήρα τηλέφωνο. Η έκπληξη της γυναίκας στη γραμματεία ήταν τεράστια, ίσως επειδή μόλις είχε προλάβει να καθίσει στο πόστο της, είτε απλά επειδή δεν είχα τηλεφωνήσει ποτέ πρωινή ώρα. Με συνέδεσε απευθείας με τον εκδότη.

«Σε διαβεβαιώ πως κάτι τέτοιο δεν έχει γίνει ποτέ και ούτε πρόκειται να γίνει. Κανονικά θα έπρεπε να ερευνήσω αν συνέβη κάτι μιλώντας με όλη την ομάδα, μα στη δική σου περίπτωση τα πράγματα είναι πιο απλά. Διάβασα πρώτος το βιβλίο σου και το ενέκρινα προσωπικά. Επομένως μπορώ να σε διαβεβαιώσω πως οι αλλαγές ήταν κυρίως συντακτικές, γραμματικές και σε σπάνιες περιπτώσεις έγιναν ελαφρές αλλαγές που δεν άλλαζαν

το νόημα των κειμένων σου».

Ήταν κατηγορηματικός. Έμεινα να αναρωτιέμαι τι στο καλό είχε συμβεί. Υπάρχει δυνατότητα να μην θυμάμαι όλα όσα έγραφα; Σαν να διάβασε τη σκέψη μου ο εκδότης απάντησε.

«Κοίταξε συμβαίνει καμιά φορά να αποστασιοποιούμαστε από ένα βιβλίο μας και μετά από λίγο καιρό να μην θυμόμαστε όλα όσα έχουμε γράψει. Δεν είναι και τόσο περίεργο, έτσι;»

Ήθελα να του πω ότι είναι, όμως προτίμησα να μην συνεχίσω και να μην τρομάξω περισσότερο τον άνθρωπο από τον οποίο έτρωγα και πλήρωνα τους λογαριασμούς μου. Τον καλημέρισα και έκλεισα το τηλέφωνο. Φυσικά υπήρχε στη βιβλιοθήκη μου εκείνος ο φάκελος από το ταχυδρομείο, όπου είχα ταχυδρομήσει στον εαυτό μου το κείμενό μου πριν το στείλω για να διαφυλάξω τα πνευματικά μου δικαιώματα. Καθόταν δίπλα σε έναν πιο πρόσφατο, μόλις λίγων μηνών του βιβλίου που είχα παραδώσει μια μέρα νωρίτερα στον εκδοτικό οίκο. Μα ο φάκελος αυτός θα έπρεπε να ανοίξει μόνο ενώπιον κάποιου δικαστηρίου αν χρειαζόταν στο μέλλον. Ο πειρασμός μεγάλος, μα τελικά δεν υπέκυψα.

Τελικά αποφάσισα να μην δώσω συνέχεια σε όλο αυτό και να συγκεντρωθώ στη συγγραφή. Έπρεπε πρώτα να αποδείξω σε εμένα και έπειτα σε όλους τους άλλους πως είμαι αντάξιος της αγάπης τους. Έτσι έφτιαξα για πρώτη φορά στη ζωή μου πρόγραμμα και ωράριο για το πότε θα γράφω, πότε θα διαβάζω, πότε θα χαλαρώνω και θα έχω ελεύθερο χρόνο, μέχρι και τα γεύματα μου. Ήθελα να ασχοληθώ επαγγελματικά.

Τη συνέχεια ίσως έχετε αρχίσει να την υποψιάζεστε, αν όχι, επιτρέψτε μου να σας την αφηγηθώ σύντομα και περιεκτικά, όπως ένας συγγραφέας δεν πρέπει να κάνει σχεδόν ποτέ! Με ενημέρωσαν πως και το δεύτερο βι-

βλίο μου πήρε έγκριση. Λίγο καιρό αργότερα βγήκε σε κυκλοφορία και όπως ήδη υποψιάζεστε έκανε πάταγο! Ήδη πλέον ήμουν ένα από τα δυνατώτερα ονόματα στο είδος μου.

Ταυτόχρονα το πρόγραμμα μου με βοηθούσε να εστιάζω στο επόμενο βιβλίο μου. Πίστευα πλέον πως γράφω τόσο καλά όσο όλοι λένε και πως απλά ήμουν προκατειλημμένος με τον εαυτό μου και είχα χαμηλή αυτοεκτίμηση. Ετοιμάζα δυνατά το επόμενο βιβλίο μου ενώ ταυτόχρονα έτρεχα σε όλη την Ελλάδα σε παρουσιάσεις και συνεντεύξεις. Υπέροχες στιγμές... Μόλις τελείωσα και τη συγγραφή του τρίτου μου βιβλίου το έβαλα στο ντουλάπι όπως και τα υπόλοιπα. Ξέρετε πως εμείς οι συγγραφείς έχουμε κάποιες παραξενιές, προκαταλήψεις και γούρια. Αποφάσισα να βάζω όλα τα έργα μου στο ντουλάπι για να περνάνε μια περίοδο ωρίμανσης όπως το κρασί. Ήταν μια ιδέα που μου άρεσε και φυσικά είχα ορκιστεί πως δεν θα άλλαζα το γραφείο στο οποίο έγραφα τα πρώτα μου έργα.

Όπως σωστά αντιλαμβάνεστε αυτό συνεχίστηκε σε κάθε ένα από τα επόμενα βιβλία μου. Η επιτυχία δεδομένη. Ο κόσμος από ένα σημείο και μετά θα αγόρασε μέχρι και την λίστα για τα ψώνια μου και τελικά θα μου έδινε τις καλύτερες κριτικές του σχετικά με το πόσο καλοδουλεμένη ήταν, ειδικά στον διάδρομο με τα μπαχαρικά και ίσως τους άφηνε μια γλυκιά έκπληξη το γεγονός πως αποφεύγω τα προϊόντα με λακτόζη γιατί με πειράζουν.

Τα χρόνια πέρασαν. Δεν έκανα τελικά οικογένεια αν αυτό σας βοηθάει να καταλάβετε ποιος είμαι. Καμία γυναίκα δεν άντεχε να μείνει για πολύ δίπλα μου παρόλο που υπήρξα περιζήτητος εργένης (αν ψάχνετε γιατί, θα σας πω μόνο πως βοήθησε ο τίτλος του συγγραφέα και όχι η εμφάνισή μου!). Το βασικό πρόβλημα στις σχέσεις

μου ήταν η εξάρτησή μου από τη συγγραφή. Τις περισσότερες ώρες πλέον τις περνούσα στο ίδιο εκείνο γραφείο που μου είχε αγοράσει ο πατέρας μου. Παρόλο που πλέον είχα αγοράσει ένα μεγάλο και ευρύχωρο σπίτι, όπου είχα ολόκληρο δωμάτιο για τη συγγραφή, είχα κρατήσει το ίδιο γραφείο.

Όπως κάθε παραμύθι που σέβεται τον εαυτό του, έτσι και το δικό μου δεν έφτασε στο έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα τόσο εύκολα όσο θα περίμενε κανείς. Όλα αυτά τα χρόνια τα βιβλία μου γίνονταν καλύτερα και πάντα μέσα μου ήξερα πως δεν είναι ξεκάθαρα δικά μου. Μα υπήρχε η φωνή του εκδότη μου που φώναζε τις ίδιες κουβέντες συνέχεια από εκείνο το μακρινό στον χρόνο τηλεφώνημα.

Με τα χρόνια έδινα και μια άλλη ερμηνεία στο φαινόμενο αυτό. Είχα αρχίσει να πιστεύω πως τελικά όλοι οι συγγραφείς όταν μπαίνουν στην κατάσταση συγγραφής χάνουν μέρος της πραγματικότητας. Ίσως αυτή η μαγεία άλλωστε να περνάει και στους αναγνώστες όταν ταξιδεύουν μέσα από τις σελίδες ενός βιβλίου. Έτσι όταν επανέρχονται στην πραγματικότητα, για παράδειγμα όταν χτυπάει τηλέφωνο ή πρέπει να σηκωθείς να πας τουαλέτα, τότε ίσως το μυαλό σβήνει μέρος των κομματιών του βιβλίου. Σαν μια μνήμη υπολογιστή στην οποία πρέπει να σβήσεις πράγματα για να τρέξει πιο γρήγορα. Ήταν μια ερμηνεία ικανοποιητική που θα μπορούσα να την χρησιμοποιήσω αν ήθελα ακόμα και όταν θα με ρωτούσαν όπως εκείνη η κυρία που ανέφερα πιο πάνω πράγματα για τα οποία δεν είχα ιδέα.

Όσπου γνώρισα εκείνον.

Η συνάντησή μας έγινε σε ένα βιβλιοπωλείο, όπου είχα παρουσίαση. Έκατσε στην ουρά υπομονετικά και περίμενε τη σειρά του. Όταν έφτασε μπροστά μου για να του υπογράψω το βιβλίο είπε πως είχε να μου κάνει

μια ερώτηση. Φυσικά χωρίς ούτε να τον κοιτάξω, ενώ έγραφα ήδη την αφιέρωσή μου με ρώτησε «Θα έγραφες το ίδιο καλά χωρίς το γραφείο σου;» Η ερώτηση με έκανε να στρέψω το βλέμμα επάνω του. Ήταν ένας ηλικιωμένος καλοστεκούμενος άντρας.

«Τι θέλετε να πείτε;»

«Αυτό που σας ρώτησα. Αν αύριο το πρωί καιγόταν το γραφείο σας, θα καταφέρνατε να γράψετε έστω και μια ιστορία μικρού μήκους, χωρίς να είναι ένα μάτσο χάλια;»

«Γιατί να μην μπορώ; Ξέρετε οι συγγραφείς χρησιμοποιούν γούρια όχι γιατί...»

«...Και όχι μόνο.» με διέκοψε και έπειτα συνέχισε «Σας αφήνω την κάρτα μου. Θα ήθελα πολύ να βρεθούμε και να μιλήσουμε».

Τον ευχαρίστησα, πήρα την κάρτα και του έδωσα το βιβλίο. Τον παρακολουθούσα να φεύγει με αργό και σταθερό βήμα και αναρωτιόμουν τι είχε μόλις συμβεί. Μόλις τελείωσε η παρουσίαση και έφυγα από τον χώρο της εκδήλωσης κοίταξα ακόμα μια φορά την κάρτα. Έγραφε το όνομά του και δίπλα τη λέξη δημοσιογράφος. Είχα θυμώσει με τον τρόπο που μου μίλησε, όμως δεν είχα νιώσει ότι με υποτιμά. Περισσότερο με φόβισε η ερώτησή του. Έμοιαζε να ξέρει κάτι που εγώ αγνοούσα.

Δεν ήξερα αν ήθελα πραγματικά να συναντηθώ μαζί του. Μόλις γύρισα σπίτι κοίταξα το γραφείο μου. Ήταν αλήθεια πως εκεί έγραφα τις περισσότερες φορές και ήταν αλήθεια πως ήταν η αγαπημένη μου γωνιά για όλες μου τις δραστηριότητες. Ναι σίγουρα ένιωθα ασφάλεια γράφοντας εκεί, αλλά αυτό δεν ήταν μαγικό, ούτε μυστικό. Όλοι οι συγγραφείς, μάλλον όλοι οι άνθρωποι, έχουν αγαπημένες συνήθειες. Αποφάσισα να μην ασχοληθώ παραπάνω. Ίσως απλά να ήταν ένας περιεργός που ήθελε να πει κάτι έξυπνο.

Εγώ μπορεί να μην ασχολήθηκε περαιτέρω, δεν ίσχυε όμως το ίδιο και για τον ηλικιωμένο άντρα. Μόλις το επόμενο πρωί με κάλεσε στο τηλέφωνό μου. Δεν ήξερα πού το βρήκε, αλλά δεν ήταν και κανένα φοβερό μυστικό, αν ήταν όντως δημοσιογράφος.

«Αποφασίσατε να συναντηθούμε;»

«Θα ήθελα να μη με ξαναενοχλήσετε σας παρακαλώ. Δεν έχουμε κάτι να πούμε.», είπα όσο πιο ευγενικά γινόταν, ήξερα όμως πως η ενόχληση στη φωνή μου θα ήταν ευδιάκριτη. Δεν φάνηκε βέβαια να τον πτοεί κάτι τέτοιο.

«Ακούστε με πριν βγάλετε συμπέρασμα πως είμαι τρελός. Δεν θέλω να σας κατηγορήσω για κάτι, ούτε να εκμεταλλευτώ κάποια κατάσταση. Θα ήθελα να εξετάσω το γραφείο όπου γράφετε τις ιστορίες σας.»

Αυτό ήταν ένα από τα πιο περίεργα πράγματα που είχα ακούσει ποτέ! Τότε βεβαιώθηκα πως ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν στα καλά του.

«Κύριε μου θα σας το ξαναπώ όσο πιο ευγενικά γίνεται. Δεν θέλω να έχουμε κάποια επαφή. Πηγαίνετε να μιλήσετε σε κάποιον άλλον συγγραφέα και ερευνήστε το δικό του γραφείο.»

«Μα.. δεν καταλαβαίνετε... Το θέμα δεν είστε εσείς, μα το γραφείο σας.»

Η συζήτηση έμοιαζε με εκείνες τις παράλογες συζητήσεις που γίνονταν κάποιες φορές σε ταινίες για να περάσουν τα λεπτά μέχρι να έρθει η στιγμή της ταινίας, αν ερχόταν και ποτέ. Παρόλα αυτά συνέχισε με επιχειρήματα.

«Ακούστε με, έχω την υποψία πως αυτό το γραφείο που έχετε, είναι το γραφείο μου. Εννοώ το παλιό μου γραφείο. Προσπάθησα πολλά χρόνια να το εντοπίσω και πιστεύω πως είναι το σωστό. Απαντήστε μου, μεταχειρισμένο δεν το πήρατε;»

«Όχι φυσικά!», ήμουν πιστευτός – τουλάχιστον έτσι πίστευα – έτσι θα τελείωνα πιο γρήγορα τη συζήτηση. Φάνηκε να μην περιμένει την απάντησή μου.

«Είστε σίγουρος; Ε... Εννοώ το πήρατε ως καινούριο από κατάστημα, ή μεταχειρισμένο;»

«Καινούριο», είπα, χωρίς ίχνος δισταγμού.

«Απαντήστε μου σε άλλη μία ερώτησή σας παρακαλώ και δεν θα σας ενοχλήσω πάλι.»

«Σας ακούω.» Ήμουν έτοιμος να απαντήσω στο οτιδήποτε, αρκεί αυτός ο άνθρωπος να μην με ενοχλούσε παραπάνω.

«Τα βιβλία που έχετε δώσει και έχουν εκδοθεί, τα βάζετε όταν ακόμα είναι πρωτόλεια στο ντουλάπι κάτω από το γραφείο; »

Ήταν σίγουρο πως κάτι ήξερε, μα δεν ήξερα τι.

«Κάποιες φορές ναι, μα δεν θυμάμαι. Σας παρακαλώ μην με ενοχλήσετε πάλι. », πριν προλάβει να μιλήσει, τον είχαν κλείσει. Είχε προλάβει όμως να κάνει σωστά τη δουλειά του. Στο μυαλό μου μπήκε μια μικρή ακίδα υποψίας που όσο περνούσε η ώρα έμπαινε όλο και πιο βαθιά στο μυαλό μου.

Με είχε ρωτήσει για το ντουλάπι. Αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε να το ξέρει από τις εφημερίδες, ούτε από κανέναν. Δεν είχα εκμυστηρευθεί σε κανέναν ποτέ πως όλα μου τα διηγήματα έμπαιναν εκεί πριν τα παραδώσω.

Προσπάθησα να καταλάβω γιατί να μου κάνει μια τέτοια ερώτηση. Άνοιξα ενστικτωδώς το ντουλάπι. Εκεί μέσα υπήρχε το τελευταίο μου βιβλίο που περίμενε υπομονετικά την ώρα του να πάρει τον δρόμο για την έκδοση. Το έβγαλα έξω και κοίταξα το ντουλάπι. Ήταν ένα συνηθισμένο ντουλάπι. Τίποτα παραπάνω τίποτα παρακάτω.

Άνοιξα το βιβλίο. Από την πρώτη σελίδα είχε ήδη κάποιες διορθώσεις. Δεν είναι δυνατόν σκέφτηκα. Συνέ-

χισα να διαβάζω την ιστορία μου. Είχε μεταμορφωθεί, όπως και όλες οι άλλες μου ιστορίες. Προς το καλύτερο, ή για να ακριβολογώ προς το άριστο. Η ομάδα επιμέλειας δεν θα είχε και πολλά πράγματα να κάνει τελικά.

Μα πώς;

Τελικά θα ήμουν εγώ εκείνος που θα αναζητούσα την κάρτα του ηλικιωμένου άντρα και θα τον καλούσα πίσω.

«Αλλάξατε πολύ γρήγορα γνώμη. Θα έρθω από εκεί άμεσα.»

Φάνηκε να το διασκεδάζει στο τηλέφωνο. Το ίδιο ευδιάθετος εμφανίστηκε και την πόρτα μία ώρα αργότερα όταν χτύπησε το κουδούνι και του άνοιξα. Προσπάθησα να είμαι καλός οικοδεσπότης προσφέροντας καφέ και μιλώντας περί ανέμων και υδάτων, μα η περιέργεια ήταν έκδηλη στη συμπεριφορά μου, μέχρι και στη χροιά της φωνής μου.

«Τώρα μου επιτρέπεις να δω το γραφείο;»

«Αρκεί να μου υποσχεθείτε πως αμέσως μετά θα μου εξηγήσετε τι ακριβώς ψάχνετε.»

Ο άντρας συμφώνησε. Μόλις μπήκε στο δωμάτιο και είδε το γραφείο, τα μάτια του έλαμψαν. Χάιδεψε την επιφάνεια του σαν να χαιρετούσε κάποιον παλιόφιλό του και μετά έσκυψε μπροστά στα ντουλάπια. Άνοιξε το ντουλάπι που είχε αναφέρει και στο τηλέφωνο. Κοίταξε μέσα τόση ώρα που πίστεψα ότι έπαθε κάτι.

«Τι ψάχνετε;»

«Ας μιλάμε στον ενικό.», συμφώνησα.

«Και να σου πω δεν θα με πιστέψεις. Μα στο υποσχέθηκα. Αυτό το γραφείο χρόνια πριν ήταν δικό μου. Πριν προλάβεις να σκεφτείς οτιδήποτε, θα σου πω πως δεν ήρθα να το ζητήσω πίσω. Αν ψάχνεις διαβεβαίωση κοίταξε να δεις τα χαραγμένα αρχικά στο πίσω μέρος, πριν καν το γυρίσω εγώ να το κοιτάξω. Όπως κι εσύ, έτσι κι εγώ το είχα πάρει μεταχειρισμένο. Είναι εντυπωσια-

κό πως έχει μείνει αναλλοίωτο, μα αυτό είναι κάτι που πλέον δεν μου κάνει εντύπωση. Πιθανότατα μάλιστα να είναι ένα πάρα πολύ παλιό γραφείο.»

Συνέχισε να το χαϊδεύει. Τώρα έμοιαζε με κάποιον που μιλάει ενώ περιποιείται το κατοικίδιό του.

«Εκείνη την περίοδο είχα γράψει κι εγώ τα πρώτα μου βιβλία. Αν και δημοσιογράφος στα πρώτα μου βήματα, ήθελα να δοκιμάσω τη συγγραφή. Με γέμιζε. Όμως ποτέ δεν είχα ουσιαστικό ταλέντο. Το ήξερα, μα δεν με ενδιέφερε. Μού άρεσε να γράφω για μένα, απλά όπως κάθε νέος με φιλοδοξίες, ήθελα κάποια στιγμή πέρα από άρθρα σε εφημερίδες να μπορώ να έχω γράψει κι ένα μυθιστόρημα.

Δεν είχα καταφέρει τίποτα, μέχρι την ημέρα που πήγα σε εκείνο το παλιατζίδικο και αγόρασα ακριβώς αυτό το έπιπλο. Την ώρα που δώσαμε τα χέρια για τη συμφωνία, ένιωθα πως έκλεβα εκκλησία! Τόσο ωραίο γραφείο και σε φοβερή τιμή! Δίπλα στον άντρα που κάναμε τη συμφωνία, καθόταν η γυναίκα του. Το ζευγάρι ήταν τσιγγάνοι. Εκείνη με ρώτησε γιατί το θέλω. Της εξήγησα ότι είμαι δημοσιογράφος και πως το θέλω για τη δουλειά μου.

Εκείνη φάνηκε να ενδιαφέρεται για παραπάνω πληροφορίες. Το ένα έφερε το άλλο και κάποια στιγμή μου ξέφυγε και της είπα για το βιβλίο. Εκεί έδειξε πραγματικό ενδιαφέρον. Όταν ο άντρας της πήγε να τηλεφωνήσει σε έναν φίλο του για να έρθει να τον βοηθήσει να το κουβαλήσουν μέχρι το αυτοκίνητό μου, εκείνη με έπιασε από το χέρι. Ξαφνιάστηκα. Μου είπε πως το γραφείο αυτό είναι μαγεμένο. Πως κάποια δικιά τους είχε διαβάσει ξόρκια επάνω του και είχε μαγευτεί και να προσέχω.

Φυσικά ο νους μου πήγε εκεί που πήγε και σε σένα. Αστεία πράγματα. Κοροϊδία για να τραβήξουν παραπάνω το ενδιαφέρον. Όμως υπήρχε κάτι στο βλέμμα της

που μου έλεγε πως όσα μου είπε ήταν αλήθεια. Υπήρχε φόβος.

Όταν πήγα σπίτι μου, μην περιμένεις να σου πω ιστορίες για ουρλιαχτά και ήχους το βράδυ. Δεν έγινε απολύτως τίποτα. Με τον καιρό ξέχασα όσα μου είχε πει εκείνη η γυναίκα. Όσπου μια μέρα άνοιξα το ντουλάπι και τον είδα.

Ένα μικρό χαριτωμένο πλάσμα. Αν το έβλεπε θα πίστευες πως ήταν παιχνίδι. Κάποια συλλεκτική φιγούρα μεγάλου μεγέθους από κάποια ταινία. Το πλάσμα αυτό ήταν ζωντανό. Δεν μιλούσε μα μπορούσε να γράφει. Σήκωνε τον δείκτη του δεξιού του χεριού και σχημάτιζε λέξεις.

Έκλεισα το ντουλάπι και το κράτησα κλειστό για μέρες. Δεν ήξερα τι μπορούσα να κάνω. Δεν χρειαζόταν καμία τροφή ή νερό. Όποτε άνοιγα ήταν εκεί. Μου ζητούσε με νοήματα να γράψει. Έβαλα μέσα στο ντουλάπι ένα στίλο και ένα τετράδιο. Λίγες μέρες αργότερα το πρώτο μου μυθιστόρημα ήταν έτοιμο. Μόλις το πήγα στον εκδότη μου στην εφημερίδα, τρελάθηκε. Αποφάσισε να αναλάβει εκείνος την έκδοσή του.

Έτσι έγινε και με τα υπόλοιπα. Όλα κυλούσαν ομαλά. Αυτό που δεν είχα καταλάβει είναι πως αυτό το πλάσμα μπορεί να έγραφε υπέροχα, όμως δεν το έκανε τσάμπα. Μπορεί να μην στο είχε πει ποτέ. Μα πάντα ζητάει κάτι.

Στη δική μου περίπτωση άρχισε να ζητάει πολλά. Όσο περνούσε ο καιρός ένιωθα πως η επιρροή που μου ασκούσε ήταν πάρα πολύ δυνατή. Είχα σταματήσει να βγαίνω από το σπίτι. Φρόντιζα μόνο να μην φύγει. Να μην εξαφανιστεί. Η επιτυχία, αντίστοιχη με τη δική σου. Όμως θυμήσου κάτι. Είσαι μόνος σου. Κι εγώ ήμουν μόνος μου. Δίχως να το καταλάβεις σου παίρνει τα πάντα. Μένεις μόνος σου. Και στο τέλος ζητάει την ψυχή σου. Αν μπορούσα να χαρακτηρίσω με μια λέξη αυτό το πλά-

σμα θα έλεγα πως είναι κάποιος δαίμονας. Ο Δαίμων του τυπογραφείου που έλεγα στον εαυτό μου χαριτολογώντας, μόνο που αντί να κάνει τα λάθη, κατά τη γνωστή φράση, τα διόρθωνε.

Δεν ήξερα αν μπορώ να απαλλαγώ από αυτόν. Όταν άρχισε πλέον να γίνεται αφόρητη η κατάσταση, ήθελα να σηκωθώ να φύγω. Μα κάθε φορά επέστρεφα. Κατέστρεψα όλες τις σχέσεις που κατά καιρούς είχα κάνει και είχα γίνει απόμακρος. Η διασκέδαση που ένιωθα στην αρχή είχε εξαφανιστεί βάνουσα. Το τραπέζι είχε μεταμορφωθεί σε δυνάστη μου.

Το έβγαλα στα σκουπίδια και μια άλλη φορά του έβαλα φωτιά. Και στις δύο περιπτώσεις κάτι μέσα μου έσπασε και το έσωσα. Ήμουν δεμένος με το γραφείο. Με το ξύλο του γραφείου αυτού. Όπως και εκείνο το πλάσμα. Θα πέθαινα και η ψυχή μου θα έμενε εγκλωβισμένη σε αυτό το ξύλο. Τέτοιο ήταν το αντάλλαγμα.

Όταν είδα ότι τίποτα δεν με βοηθούσε, σκέφτηκα να πάω πίσω στο παλαιοπωλείο και να μιλήσω με την τσιγγάνα. Εκείνη που έδωσε λύση. Μου είπε πως ο μόνος τρόπος να απαλλαγώ ήταν να θελήσει κάποιος από μόνος του να το αγοράσει. Έτσι αποφάσισα να το πουλήσω σε αστεία τιμή. Το αγόρασε αμέσως ένας κύριος και από αυτόν πρέπει να το πήρες εσύ, ή όποιος στο αγόρασε. Έτσι έφτασε στα χέρια σου.»

Η αφήγηση είχε τελειώσει. Είχα πολλά να επεξεργαστώ και προτίμησα να μην μιλήσω από την αρχή. Πήγα και άνοιξα το ντουλάπι. Εκεί μέσα υπήρχε ένα από τα μυθιστορήματά μου, κάποια άλλα χαρτιά και κανένας δαίμονας.

«Θα ήθελες να μου τον συστήσεις; Να δω ότι όντως υπάρχει; Ή θα πρέπει να παραδεχτώ πως είσαι ένας τρελός που δεν ξέρω τι πραγματικά κάνει εδώ;»

Με κοιτούσε σαν να περίμενε την αντίδρασή μου,

όμως ταυτόχρονα μπορούσες να δεις την απογοήτευση στα μάτια του.

«Δεν περίμενα να με πιστέψεις. Πιστεύεις πραγματικά πως θα άνοιγες το ντουλάπι και θα τον έβλεπες; Εμένα μου πήρε σχεδόν μια δεκαετία για να τον δω. Ξέρεις όμως πως είμαι σίγουρος ότι είναι εκεί μέσα; Υπογράφει κάθε του έργο. Πάντα. Να κοιτά!»

Έβγαλε από μία τσάντα που κουβαλούσε από την ώρα που μπήκε σπίτι μου κάποια βιβλία. Ήταν αυτά που είχε εκδώσει εκείνος, αλλά και κάποια δικά μου. Άρχισε να ανοίγει σελίδες και να μου τη δείχνεις.

«Κάθε πέντε σελίδες πρέπει να κοιτάς το πρώτο γράμμα. Τα ενώνεις και διαβάζεις το όνομά του να επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά. Έτσι έφτασα εδώ.»

Πήρα στο χέρι μου τα βιβλία. Δεν χρειάστηκε να κουραστώ. Είχε ήδη κυκλώσει το πρώτο γράμμα ανά πέντε σελίδες, Ζ Ε Μ Π Ο Υ Λ Ο Υ Μ. Το μοτίβο τελείωνε κάθε φορά Δεν έμενε ποτέ σε κανένα από τα βιβλία ανολοκλήρωτο. Μέσα μου είχα αποδεχτεί αυτό που δε θα δεχόμουν ποτέ μπροστά σε εκείνον τον άντρα. Αυτός ο δαίμονας ήταν αληθινός.

«Ακόμα και αν αποδεχτώ ότι υπάρχει, γιατί να μην τον αφήσω να κάνει αυτό που κάνει; Μου βγάζει χρήματα! Και όσο και να λες πως αυτός ευθύνεται για τη μοναξιά μου, έχω να σε ενημερώσω πως και πριν από αυτόν, δεν ήμουν ακριβώς αυτό που λέει κάποιος κοινωνικός.»

«Μα δεν καταλαβαίνεις; Μας επιλέγει; Γνωρίζει τι είμαστε. Ξέρει τι θα γίνουμε. Ξέρει πως θα γράψουμε. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να γράφουμε, τίποτε άλλο. Όσο περνάει ο καιρός νιώθεις ότι αυτή που ζεις είναι η ζωή, όμως δεν είναι έτσι. Από όταν απαλλάχθηκα από αυτό το γραφείο, κατάλαβα πως είναι η πραγματική ζωή εκεί έξω. Άρχισα να ζω.»

Δεν σας έχω αποκαλύψει ποιος είμαι, ούτε καν ποιο είναι το είδος που γράφω. Μα μπορώ να πω με σιγουριά πως τα λόγια που γράφω αυτή τη στιγμή είναι η πιο παράξενη ιστορία που έχω διηγηθεί και μάλιστα είναι η δική μου αληθινή ιστορία. Θα ήθελα να είναι η αυτοβιογραφία μου, αλλά φοβάμαι πως θα την πιάσει και θα την διορθώσει εκείνο το πλάσμα, οπότε ας μείνει έτσι.

Δεν θέλησα να μάθω πως είναι η πραγματική ζωή όπως εκείνος είπε. Τον ρώτησα μόνο τι ακριβώς ήθελε με την επίσκεψή του.

«Να σε προειδοποιήσω. Όταν σου εμφανιστεί θα είναι αργά. Τι να σου πω; Εγώ φοβήθηκα να πουλήσω την ψυχή μου για λίγους τίτλους βιβλίων. Ακόμα και τα κέρδη που έρχονται ακόμα από τα βιβλία μου, τα δίνω σε φιλανθρωπίες, ελπίζοντας αυτό να μετρήσει υπέρ μου, όταν περάσω στην απέναντι πλευρά. Δεν θα ήθελα να είναι εκεί με ένα χαρτί στο χέρι και να μου φωνάζει πως του χρωστάω. Ναι, απαλλάχθηκα, όμως ένιωθα τύψεις που ποτέ δεν προειδοποίησα κανέναν για αυτό το γραφείο. Τόσες φιλανθρωπίες και από την άλλη μεριά ξεγέλασα έναν άνθρωπο να πουλήσει τη δική του ζωή; Όχι, θέλω να τα έχω καλά με τη συνείδησή μου. Και σε προτρέπω να κάνεις το ίδιο. Η ζωή είναι σύντομη, η αιωνιότητα ατελείωτη».

Με αυτά τα λόγια ο δημοσιογράφος σηκώθηκε, χαιδεψε μια τελευταία φορά το γραφείο και με αποχαιρέτησε. Μόλις βγήκε από την πόρτα μου, γύρισα και κοίταξα το γραφείο. Είναι δυνατόν; Αναρωτήθηκα. Μα ξέρετε ήδη πως δεν είμαι τρελός, έτσι;

Τα χρόνια πέρασαν και οι επιτυχίες διαδέχονταν η μία την άλλη. Κάθε φορά με τον ίδιο τρόπο. Έγραφα το βιβλίο μου και το έβαζα στο ντουλάπι να βράσει στους 180 βαθμούς μέχρι να ξεροψηθεί. Εύκολη συνταγή έτσι;. Εδώ θέλω να κάνω μια επισήμανση. Από εκείνη τη στιγ-

μή και μετά κρατούσα και ένα αντίγραφο του βιβλίου μου πριν μπει στο ντουλάπι. Έτσι μπορούσα μετά να τα συγκρίνω. Να δω τι κράτησε, να δω τι πέταξε. Το έκανα για να μάθω. Είχα τη διάθεση να μάθω από εκείνον τον αόρατο δαίμονα. Και άρχισα να βελτιώνομαι. Με τα χρόνια έβλεπα πως η γραφή μου γινόταν καλύτερη. Τα γραπτά μου είχαν λιγότερες βελτιώσεις. Μπόρεσα να βελτιωθώ.

Βλέπετε ο δημοσιογράφος κι εγώ είχαμε διαφορετική αντιμετώπιση. Εκείνος φοβήθηκε για την ψυχή του, εγώ σκέφτηκα απλά να τον κάνω δάσκαλό μου. Έτσι κάθε ιστορία, κάθε λέξη, κάθε γραμμή, γινόμουν καλύτερος. Είχα φτάσει σε ένα επίπεδο που οι ιστορίες μου ήταν ισάξιές του. Λίγες αλλαγές, που ένας έμπειρος επιμελητής μπορούσε να τις επισημάνει.

Έκανα μάλιστα και κάτι παραπάνω, καθώς ήθελα να επιβεβαιώσω τον συγγραφικό μου εγωισμό. Εξέδωσα κάποια βιβλία με ψευδώνυμο. Αυτά τα βιβλία δεν είχαν περάσει μέσα από το ντουλάπι. Πήγαν αρκετά καλά, δεν έκαναν ποτέ την επιτυχία που είχαν τα άλλα, μα οι κριτικές από το κοινό ήταν καλές και ήταν βιβλία που πλασαρίστηκαν με αξιοπρέπεια στον πίνακα των πωλήσεων, πίσω από τα άλλα δικά μου (ή δικά του);).

Ένιωσα όπως την πρώτη φορά, πριν μάθω πως η πρώτη μου επιτυχία, δεν ήταν δική μου. Αφιερώθηκα στη συγγραφή τόσο πολύ, που ο κόσμος πλέον δεν με έβλεπε. Έχω αποσυρθεί και δεν κάνω εμφανίσεις πια. Ίσως αυτό να σας έδινε κάποια σημάδια για το ποιος είμαι, μα σας υπενθυμίζω πως πλέον γράφω και με ψευδώνυμο. Ευτυχώς δεν βρέθηκε ακόμα κάποιος αρκετά παρατηρητικός για να καταλάβει ποιος είμαι, εκτός ίσως από τον δημοσιογράφο, ο οποίος όμως πλέον πρέπει να έχει αποχαιρετήσει τα εγκόσμια. Πολλές φορές αναρωτήθηκα τι θα βρει στην άλλη πλευρά, μα ομολογώ πως δεν

βιάζομαι να μάθω κι ας έχουν περάσει τα χρόνια.

Όπως μου είχε πει με βεβαιότητα δεν έκανα ποτέ οικογένεια. Δεν ξέρω όμως αν ποτέ έφταιγε πραγματικά εκείνο το πλάσμα, ή εγώ. Ακόμα και τώρα δεν νιώθω να φταίει εκείνο σε κάτι. Και σε αντίθεση με τον δημοσιογράφο, εγώ δεν το είδα ποτέ. Πολλές φορές αναρωτιέμαι αν τελικά εκείνος ήταν ένας τρελός που απλά με έκανε να πιστέψω κι εγώ την παραίσησή του. Έχει συμβεί αυτό στο παρελθόν και εξηγείται και επιστημονικά. Αυτό όμως αυτόματα θα σήμαινε πως ανταγωνίζομαι τον εαυτό και εφόσον πολλά από αυτά που γράφω και μπαίνουν στο ντουλάπι δεν τα αναγνωρίζω, τότε έχω σίγουρα πρόβλημα. Ίσως να είμαι σχιζοφρενής και να παλεύω δίχως λόγο τόσα χρόνια. Ίσως τσάμπα γράφω αυτή την ιστορία με στόχο να την αφήσω στο έπιπλο για τον επόμενο ιδιοκτήτη (όχι μες στο ντουλάπι αυτό, δεν ξέρω πως θα σας παρουσιάσει την ιστορία και εδώ δεν θέλω διορθώσεις ούτε στην πλοκή, ούτε σε τίποτα!).

Δεν είχα σκοπό να αφήσω το γραφείο, μα ο χρόνος είναι ένας για όλους μας και σίγουρα περνάει. Πλέον σκέφτομαι πιο συχνά το τέλος. Δεν θα πω ψέματα. Με φοβίζει να έχω πουλήσει την ψυχή μου σε κάτι που δεν γνώρισα ποτέ. Θα μπορούσε να πει κανείς πως τζόγαρα μέχρι τέλους, μα αυτό το σημείωμα είναι η κληρονομιά μου σε σένα, τον επόμενο ιδιοκτήτη αυτού του γραφείου. Έρχεται μαζί με το πλάσμα στο ντουλάπι εκεί κάτω. Αν το δεις, πρόσεχε για τη συμφωνία που θα κάνεις. Κι αν δεν πιστεύεις λέξη από όσα είπα, τότε κράτα αυτές τις σελίδες. Θα έχεις στα χέρια σου μία αδημοσίευτη ιστορία ενός διάσημου συγγραφέα για να την κάνεις ό,τι θες. Εσύ θα αποφασίσεις την μοίρα σου. Αυτό δεν κάνουμε όλοι άλλωστε;

Επιστρέφω λίγες μέρες αργότερα, χωρίς να αλλάξω

λέξη από τα παραπάνω. Η ζωή μου σε αυτόν τον κόσμο μετράει ώρες ακόμα. Όχι, δεν έχω πάθει κάτι, ούτε οι γιατροί μου έχουν δώσει διορία. Ήρθε εκείνος και μου το είπε. Δεν τον είχα δει ποτέ μέχρι τώρα. Μα τελικά μυρίστηκε το τέλος και ήρθε. Ήθελε να είναι σίγουρος πως δεν έχασε τη συμφωνία μαζί μου. Πως η ψυχή μου του ανήκει. Δεν άνοιξα το ντουλάπι. Δεν θα το έκανα μετά από τόσα χρόνια. Μα με ξεγέλασε.

Όλα αυτά τα χρόνια μελετούσα τις διορθώσεις του, μάθαινα από αυτόν και βελτιωνόμουν. Οι ιστορίες μου είχαν γίνει ισάξιές του. Και πάνω σε αυτό βασίστηκα και σκέφτηκα πως κέρδισα. Μα ηττήθηκα. Εκείνος ήταν εδώ. Όλα αυτά τα χρόνια. Άφησα αυτό το ίδιο γράμμα που διάβαζες μέχρι τώρα πάνω στο γραφείο μόλις το τελείωσα. Πήγα στο μπάνιο να πλυθώ για να πάω να ξεκουραστώ. Κι εκεί τον είδα.

Έψαχνα τόσα χρόνια στο ντουλάπι και είχα βεβαιώσει τον εαυτό μου πως είχε φύγει, ή πως δεν υπήρξε ποτέ. Και τώρα κοιτάζω στον καθρέφτη και δεν βλέπω εμένα. Είναι εκεί μέσα. Με κοιτάζει και γελάει. Γελάει δυνατά και απαίσια. Θέλω να κλάψω. Του φωνάζω «ΦΥΓΕ! Δεν σου χρωστάω τίποτα!». Μα εκείνος συνεχίζει να γελάει. «Ξέχασες...», μου λέει «...τόσα χρόνια που έψαχνες να με βρεις, να κοιτάξεις μέσα σου!».

Και τώρα με βάζει να παραδεχτώ την ήττα μου σε αυτό εδώ το χαρτί. Ο Δαίμονας ζούσε μέσα μου, τίποτα δεν ήταν δικό μου, μόνο αυτές οι λίγες γραμμές πριν από το τέλος. Είμαι απελπισμένος. Εκείνος απέναντι εκεί, περιμένει αυτή την τελευταία πράξη μου. Σαν όρνεο λαχταράει την ψυχή μου. Στέκεται εκεί και περιμένει. Ξέρει πως το τέλος δεν είναι μακριά. Ο Θεός να λυπηθεί την ψυχή μου.

Βιογραφικό Σημείωμα

Ο Σταύρος γεννήθηκε στην Αθήνα και μεγάλωσε στο Ίλιον Αττικής. Κατοικεί στην Λυκόβρυση μαζί με την σύζυγό του Κωνσταντίνα και τις κόρες τους Άννα Μαρία και Ραφαηλία. Είναι πτυχιούχος του τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Ε.Κ.Π.Α. και έχει δουλέψει με ερασιτεχνικές θεατρικές ομάδες, παιδικές αλλά και ενηλίκων. Δουλεύει ως καθηγητής αγγλικών και αγαπάει να διδάσκει εξίσου με την συγγραφή. Γράφει από πολύ μικρός, δοκιμάζοντας πολλά διαφορετικά είδη, με έμφαση στο είδος τρόμου και φαντασίας. Δηλώνει βιβλιοφάγος, καθώς δεν αντιστέκεται σε κανένα βιβλίο. Διαβάζει τα πάντα και του αρέσει να συλλέγει παλιότερες εκδόσεις.

Το 2017 εξέδωσε το πρώτο του μυθιστόρημα (Σκιές, εκδόσεις Bookstars) και ένα θεατρικό έργο (Πλούτος Reloaded). Το 2018 διακρίθηκε με την Α' θέση στον διαγωνισμό διηγήματος τρόμου και μυστηρίου των εκδόσεων ΔΥΑΣ με το διήγημα «Το αγόρι πίσω από τον καθρέφτη». Έχει λάβει μέρος σε συλλογές διηγημάτων και μικροδιηγημάτων, μέσα από διαγωνισμούς συγγραφής, λαμβάνοντας θετικές κριτικές. Διατηρεί το προσωπικό του ιστολόγιο (www.stavrosthanos.gr) και συνεργάζεται με την ιστοσελίδα The Weird Side Daily ως συγγραφέας. Έχει προηγηθεί η έκδοση ακόμα μίας νουβέλας με τίτλο «Το παγκάκι στην άκρη του γκρεμού». Επίσης οι τρεις πρώτες νουβέλες του στην αγγλική γλώσσα κυκλοφορούν μέσω του Amazon σε όλον τον κόσμο.

Ήδη ετοιμάζει τα επόμενα συγγραφικά βήματά του.

TW2D